

George Baker wil niet nostalgisch zijn, maar vernieuwen

■ George Baker foto HH

door Monique Brandt

WADDINXVEEN - Een mooie, afgewogen mix van melancholische ballads én vrolijke uptempo nummers. Nieuwe, eigen nummers. *Seventy*, de jubileumplaat van George Baker, mocht zeker geen nostalgie worden, geen duik in het verleden worden. „Ik leef in het nú”, zegt hij in zijn riante geluidsstudio, gelegen aan het water. Hij zit er bijna elke dag: beetje pieken, opnemen, optredens voorbereiden. En schrijven. De hele dag door schieten er melodietjes door zijn hoofd. Altijd zit de muziek in hem. Hij dróómt zelfs muziek, dan wordt hij wakker met een melodielijn in zijn hoofd. „Hier voel ik me als een oester in haar

schelp, als een schilder in zijn atelier. Mijn studio is, naast mijn gezin, alles wat ik nodig heb”, zegt de jubilaris met maar liefst dertig miljoen verkochte platen en dik zeshonderd liedjes op zijn naam. Talloze hits scoorde hij vanaf 1969. Het begon met *Little green bag*. Daarna volgden *Dear Ann*, *Fly away little Paraguay*, *Rosita*, *Beautiful Rose*. In 1975 oogstte hij wereldfaam met *Una paloma blanca*. Hectische tijden: ontzet worden door de politie na een bestorming door dolgedraaide Italiaanse fans, optreden in Brazilië, in Suriname terwijl de stroom steeds uitviel, stadions vol juichende mensen. Maar ook nieuwe gekte, in de jaren negentig. Toen hij allang in ‘de nostalgiamarkt’ was beland en

vooral nog in Duitsland optrad, gebruikte filmer Quentin Tarantino *Little green bag* in de film *Reservoir dogs*. Het was daarna in wel honderd commercials te horen. „Het heeft mijn leven als uitvoerend artiest met vijftien jaar verlengd.” „In wezen ben ik een ontzettende eigenheimer. Ik kan prima met mensen werken, maar op een gegeven moment moet ik weer in mijn eentje aan de slag. Dan zit ik hier in mijn studio.” Dat hij er nog zo patent uitziet, is ook aan die doelbewustheid te danken. „Na onze tweede tournee wist ik: ik kan wel steeds gaan doorzakken, maar dan red ik het niet. Als bandleider was ik verantwoordelijk. Ik was dus altijd de eerste die naar bed ging. Seks,

drugs en rock-'n-roll? Het is gewoon keihard werken.” Maar liefst 45 grote hits scoorde hij. Nog een hitparadeknaller, tja, het zou leuk zijn.” In 1978 stopte hij met de band. „Ik was leeg. Ik dacht: nog vijf jaar zo doorgaan en ik schrijf nooit een liedje meer. Het plezier was weg. Dat was het niet waard.” Nu heeft hij alle ruimte. Optreden, een liedje schrijven? Of niet? Wie weet is het volgende album wel een vette country en bluesplaat. „Ik zie wel. Ik ben een ouwe kraai die wat glimmends ziet, dat oppikt en kijkt of ie er wat mee kan. Da's nou vrijheid.” *Seventy* ligt vanaf vandaag in de winkel.